

En slikt Pige.

(Af Charlotte A. Butts).

"Fader, Fader!" raabte en klar Pigestemme fra Kjøkkendøren.

"Ja, Lindy; hvad vil du?"

"Moder vil gjerne vide, hvor længe det varer, før du er færdig."

"Sig til hende, at Bognen staar for Døren, ligesaa hurtig som hun kan faa sit Løi paa, og pas paa, at du har Smørret og Eggene parate, det er paa hoi Tid, vi kommer afsted; vi er næsten komne forsent paa Veii til at være i Byen i rette Tid."

Smørret og Eggene! dem var der nok ingen Rimelighed for, at Lindy skulde glemme. Tanken om den nye Kjøle, hun skulde have for Pengene, de indbragte, var mere end nok til at minde hende om dem.

"Tror du ikke, Moder," spurgte

hun, idet hun gik ind i Stuen, "at Elmer næste Gang kan komme med til Byen?"

"Det tænker jeg nok, Lindy," lod Svaret, "men ophold mig ikke, Bognen er allerede for Døren, og jeg har ikke endnu mit Skavl paa. Ja, lille Fa'r, nu kommer jeg," lod Svaret paa Mandens lidt utaalmodige Spørgsmaal i den Retning. "Sæt Smørret i Bognen, Lindy, Eggene vil jeg holde paa Skjodet. Pas saa paa, min Løs, at Elmer hverken leger med Jlden eller løber bort, og du, Elmer, vær en god Dreng, der pent lystrer din Søster. Farvel, farvel, og pas godt paa jer selv, Børn."

Idetsamme rullede den tunge Bræddesvogn bort fra Døren, og en kort Stund stod Børnene halv fortabte og stirrede efter den. Derpaa gik Elmer tilbage til sin Leg og Lindy til sit Arbejde,

og snart gif alt ligesaa fredeligt og fornøieligt, som det pleiede. Efter Middag fik Elmer sin sædvanlige Sovn, og imedens gif Lindy, der igjen sølte sig saa ensom, lidt udenfor. Det var en varm Efteraarssdag, Solen skinnede klart, og en varm Vind strøg henover det høie Græs og gjorde det og alt andet, den berørte, saa tørt, at Prærien saa ud, som var den bedækket med tykt Hø og ikke med friskt Græs. Skjønt hendes Forældre først fornøylig var flyttede til dette Sted, var Lindy dog godt vant til Prærierne. Hun var født paa dem, og hendes Die var ikke fortroligt med noget andet Syn, og dog, da hun idag stod og saa ud over den uendelige brune Slette, hvor intetstændsede Blikket, foruden i Hori- fonten stod sammen med den graablaa disede Luft, stjal sig lidt efter lidt den Tølelse af en hoitidelig, gruopvækkende Ensomhed, der næsten altid griber den, som ikke er vant til Prærien, sig over hende, Præriens Barn. Men Lindy var en altfor praktisk Natur til længe at blive under dens Indflydelse. Hun hørte Kyllingerne pippe høit og huffede, at de ikke endnu havde faaet deres Middagsmad.

Idet hun med en Staal Korn i Haanden dreiede om Hjørnet af Huset, løstede Blegsten hende næsten fra For- den. Det blegste meget, meget stærkere, end da hendes Forældre førte om Morgenen. Store afrevne Duffe tort Græs for forbi næsten med Lynets Hurtighed; derpaa standsede de et Dieblit, før et nyt Bindpust greb dem og førte dem med sig milevidt til de naaede et Hegn eller en anden Hin- dring, imod hvilken de da bunte sig

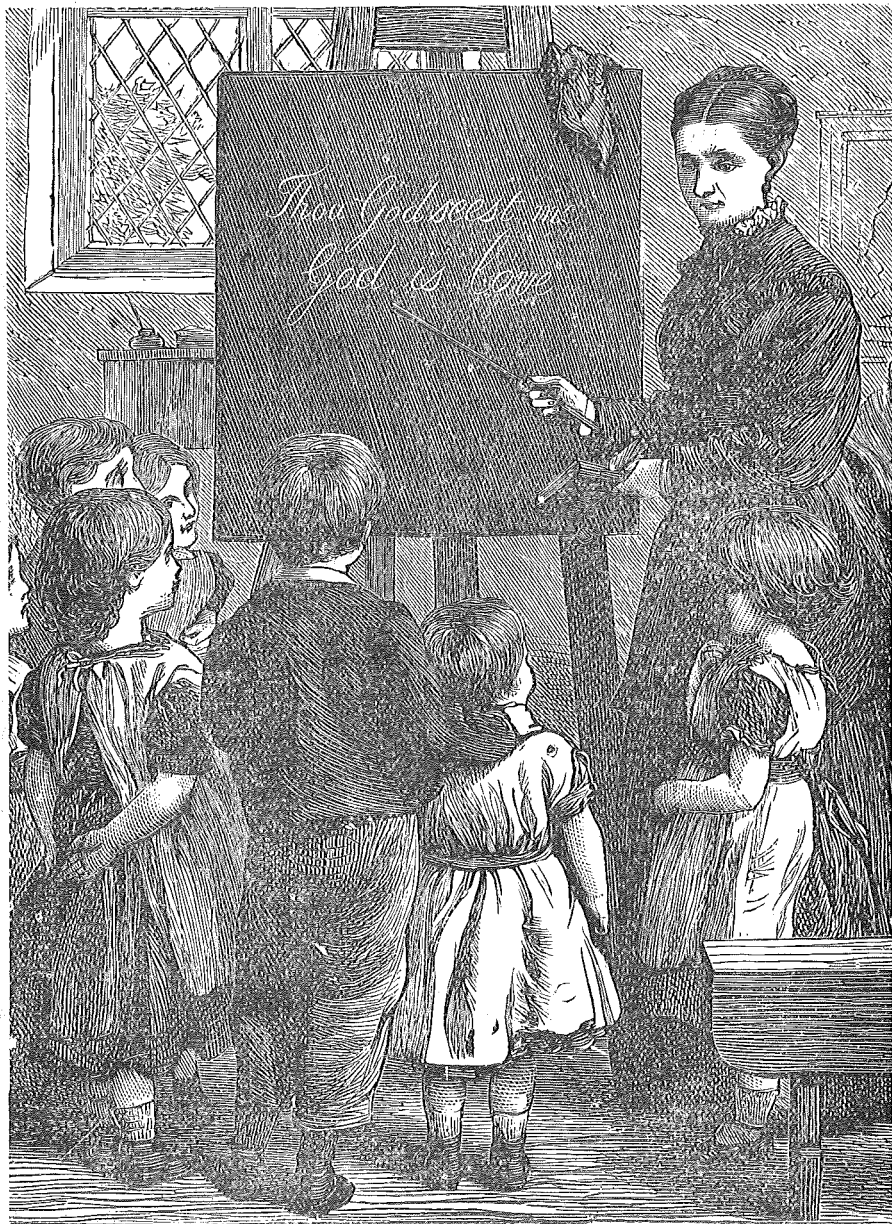
sammen i Driver, indtil en stærk Blæst fra den modsatte Side sendte dem hvirvlende hele Veien tilbage. Men Lindy tænkte ikke paa Græsset. Staa- len med Kyllingerne's Fode saldt ud af hendes Haand, og stiv som en Støtte stod hun og stirrede frem for sig med vidtaabne, forfærdede Dine.

Hvad var det for et Syn, der saa- ledes indjog hende Skræk? Kun en Ildlinje lige under Horisonten, hvis Flamme nu og da slog høit op i Luften, og en Røgsky, der drev foran den. Dette lys, stiftende Skuespil var en smuk Afbrydelse af Præriens Ensformighed. Men Lindy havde ingen Tølelse for Scenens Skjønhed. Idet hun først fik Die paa den røde Linje, gav hendes Hjerte et voldsomt Slag, og derpaa var det, som om det stod helt stille. Hun havde seet mange Præriebrande, havde seet, med hvilken Over hendes Fader og andre Mænd bekæmpede dem, og hun vidste gieblikke- lig, hvilken Fare der truede hendes Hjem. Hvad kunde hun, en liden Pige, gjøre for at frelse dette Hjem og sit eget og Broderens Liv fra den frygtelige Fiende, som den stærke Spen- dendvind førte lige imod dem?

Kun et eneste Sekund stod Lindy bleg og uden Bevægelse; derpaa var hun med et Spring henne ved Brøn- den; hun var strax betænkt paa, hvad hun vilde gjøre, maatte hun blot faa Tid og Kræfter nok til at udføre det! Idet hun trak to Spande Vand op, kastede hun to Sælle i dem, greb en Gasse Svovlstikker og ilede om bag Stalden. Hun maatte bekæmpe Ilden med Ild. Det var hendes eneste Haab; men selv en stærk, erfaren Mand vilde have frygtet for at tænde en Modild i saadan en Blæst.

(Forts.)

I Søndagskolen.

Frederik den Store og Abbed Steinmey.

(Efter det Tydske).

Kong Frederik den Store besøgte engang en Skole, hvis Bestyrer var den bekjendte Steinmey. Steinmey var en lærd Mand og stod meget høit i Kongens Gunst. Efterat Kongen havde beseet all, sagde han til Steinmey: "Jeg synes Børnene, er meget flinke. Men de gaar ikke svært pent. De maa anskaffe dem en Dandssemester; ham maa jeg finde her, naar jeg om et Aar kommer igjen." — Men at lære Børnene at dands, det var ikke forenligt med den gode Lærers kristelige Grundsætninger; thi som det var paa de første Kristnes Tid, saa er det og i vore Dage; en Kristen vil neppe have noget med Dands og Theater at gjøre, saasandt han er en virkelig Kristen. Steinmey hørte den kongelige Befaling, men følge den hverken vilde eller kunde han.

Det næste Aar kom Kongen virkelig igjen; dennegang var han ledsaget af den for sin Naahed og Barfthed mindre vel omtalte Fyrste af Dessau. Kongen spurgte strax efter Dandssemesteren. Steinmey svarede: "Jeg har ingen anskaffet og vil ingen anskaffe, saalænge det behager Deres Majestæt at lade mig beholde dette Embede. Det er mod min Samvittighed at lade Børnene undervise i Dands." Kongen vendte sig fortørnet bort og knipsede med Fingrene. Fyrsten, som blev var Kongens Høfsthed, sagde: "Deres Majestæt vil sikkert lade denne oprigtige gamle Mand være i Fred; der er vist faa Seire, som ikke han paa

sine Knæ har udbedt for Deres Majestæt. Paa mig selv har han ved en Prædiken, han engang holdt, gjort et Indtryk, som jeg aldrig skal glemme, saalænge jeg lever." — Saaledes adlød den fromme Steinmey Gud mere end Menneskene, og Gud styrede det saa, at selv en raa Kriger kom til at gaa i Forbøn for denne samvittighedsfulde Lærer. Der berettes intet om, at Kongen tilføiede ham noget ondt.

En Negers Missionsgave.

Andreas Ferguson, en gammel 70-aarig Neger, tidligere en Slave, har nylig givet Presbyteriet i Louisville, Kentucky, en fuldt indredet liden Kirke paa en stor Byggeplads paa den Vestingelse, at denne altid bliver benyttet til Gudstjenester for Negre. Denne store Gave er kun en af de mange, som denne Neger, efterat han sit sin Frihed, har givet. Og dog er han kun Janitor i en Bank, og hans Dagløn beløber sig kun til en Dollar. Han bor alene i et lidet Kammers, koger selv sin Mad og sparer meget af sin ringe Løn for at bygge og udbrede den Herres Rige, som har erhvervet ham den aandelige Frihed og det evige Liv.

Gaude.

Det første bruges ved Høstens Tide, Det andet er Udtryk for Sorg og Kvide, Det tredje betegner et udvalgt Kor, Det fjerde i Tydske er et vigtigt Ord. Det hele er Navnet paa en Mand, Som osred sit Liv for sit Fædreland.

Entered at the post office Minneapolis, Minn., as second-class matter.

"Fædrelandet og Emigrantens" Trykkeri, Minneapolis, Minn.